

HELDERWITTE MACHT

Lees ook van Cassandra Clare:

Kronieken van de Onderwereld

Stad van Beenderen

Stad van Vuur

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

Stad van Hemelse Vlammen

De Helse Creaties

De IJzeren Engel

De IJzeren Prins

De IJzeren Prinses

De kronieken van Bane

Kronieken van de Academie voor Schaduwjagers

De Duistere Machten

Vrouwe Middernacht

Schaduwheer

Koningin van Lucht en Duisternis

Schimmen van de schaduwmarkt

Vloeken uit het verleden

Scharlakenrode magie

Cassandra Clare
en Wesley Chu

Vloeken uit het verleden

Boek 2

Helderwitte macht

Vertaald door Lia Belt

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Eldest Curses, Book two, The Lost Book of the White*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2020

© Cassandra Clare, 2020

© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2021

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2021

© Omslagbeeld: Anne Lambelet

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5109 6

ISBN 978 90 488 5110 2 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Voor Steve
– C. C.

Voor Paula, Hunter en River
Voor familie
– W. C.

Denk ook aan de engelen die hun oorspronkelijke positie ontrouw werden en de hun toegewezen plaats verlieten: tot het oordeel op de grote dag houdt hij hen met onverbreekbare boeien in de onderwereld gevangen.

– Judas 1:6

Proloog

Idris, 2007

Het was nog niet helemaal licht toen Magnus Bane met moordlustige gedachten de open plek op reed. Hij kwam tegenwoordig nog zelden in Idris – zoveel schaduwjagers dicht bij elkaar maakte hem nerveus – maar hij moest toegeven dat de Engel een mooie plek had gekozen als thuis voor de Nephilim. De lucht was er bergachtig fris en zuiver. Dennen stonden kameraadschappelijk tegen elkaar aan langs de randen van de vallei. Idris kon soms intens zijn, somber en gotisch en onheilspellend, maar dit stukje ervan voelde als iets uit een Duits sprookje. Misschien had zijn vriend Ragnor Fell daarom, ondanks al die schaduwjagers, hier zijn huis gebouwd.

Ragnor was geen montere persoon, maar hij had toch een vrolijk huis gebouwd. Het was een gedrongen stenen huisje met een puntig strodak. Magnus wist toevallig dat Ragnor dat dak hierheen had geteleporteerd vanaf een taveerne in het noorden van Yorkshire, tot grote consternatie van de mensen daar.

Terwijl hij op zijn paard de vallei in draafde, voelde hij zijn zorgen van zich af glijden. Buiten deze vallei was het verschrikkelijk. Valentijn Morgenstern werkte heel hard aan het ontketenen van een oorlog en Magnus was er veel nauwer bij betrokken dan hem lief was. Maar hij kende een jongen met heel moeilijk te beschrijven blauwe ogen.

Nu zou het echter alleen even Magnus en Ragnor zijn, zoals

zovele keren eerder. Daarna zou hij weer moeten omgaan met de wereld en al zijn problemen, die zich binnenkort zouden aandienen in de vorm van Clary Fairchild.

Hij liet zijn paard achter het huis staan en liep naar de voordeur, die niet op slot was en openging zodra hij zijn hand erop legde. Magnus had aangenomen dat zijn vriend binnen zou zitten met een kop thee of een dik boek, maar in plaats daarvan was Ragnor bezig zijn woonkamer kort en klein te slaan. Hij hield een houten stoel boven zijn hoofd en leek door razernij bevangen.

‘Ragnor?’ zei Magnus aarzelend, en in reactie daarop smeed Ragnor de stoel tegen de muur, waar hij versplinterde. ‘Slechte timing?’ riep Magnus.

Ragnor leek zijn bezoeker nu pas op te merken. Hij stak één vinger op, alsof hij bedoelde dat Magnus even moest wachten, en toen beende hij doelgericht naar de eiken ladekast aan de andere kant van de kamer, trok een voor een de laden eruit en smeed ze met een luid gekletter van metaal en porselein op de grond. Hij rechtte zijn rug, draaide met zijn schouders en keek Magnus aan.

‘Je ogen staan krankzinnig, Ragnor,’ zei Magnus behoedzaam.

Hij was gewend aan Ragnor als nogal parmantige heer, goedgekleed, met een gezonde gloed op zijn groene huid en krullende glanzend witte hoorntjes op zijn voorhoofd. Niemand die er zo uitzag als hij zou in goeden doen lijken, maar vooral voor Ragnor was dit heel, héél slecht. Hij oogde verloren. Zijn blik schoot door de kamer alsof hij speurde naar iemand die zich er mogelijk verstopte. Ineens vroeg hij met luide, heldere stem: ‘Ken je de uitdrukking *sub specie aeternitatis*?’

Magnus wist niet wat hij had verwacht dat Ragnor zou zeggen, maar zeker niet dit. ‘Iets van “dingen zoals ze echt zijn”? Al is dat natuurlijk geen letterlijke vertaling.’ Dit gesprek was nu al totaal ontspoord.

‘Ja,’ zei Ragnor. ‘Ja. Het betekent “vanuit het perspectief van datgene wat echt waar is, oprecht en waarachtig waar”. Niet de il-

lusies die we zien, waarvan we doen alsof ze echt zijn, maar dingen waarbij alle illusie is weggenomen. Spinoza.' Even later voegde hij er peinzend aan toe: 'Die man kon pas drinken. Maar een uitstekende lenzenslijper.'

'Ik heb geen idee waar je het over hebt,' zei Magnus.

Ragnors aandacht schoot abrupt naar hem terug en hij staarde Magnus recht in de ogen. 'Weet je wat bestaan is, *sub specie aeternitatis*? Niet onze wereld, niet eens de werelden die wij kennen, maar het geheel van alles? Ik wel.'

'Is dat zo,' zei Magnus.

Ragnor bleef hem aanstaren. 'Het zijn demónen. Het is het kwáád. Het is chaos heel diep vanbinnen, een borrelende ketel van boosaardige bedoelingen.'

Magnus zuchtte. Zijn vriend was depressief. Dat overkwam heksenmeesters soms; de absurditeit van het universum werd tegelijkertijd meer en minder grappig naarmate hun leven zich verder voorbij dat van aardse uitstrekke. Het was een gevaarlijk pad.

'Maar sommige dingen zijn toch mooi?' Hij probeerde zich Ragnors lievelingsdingen te herinneren. 'De zonsopgang boven Fujiyama? Een goede oude fles tokajer? Dat tentje waar we vroeger koffiedronken in Den Haag, in van die vingerhoedjes, en je voelde het branden terwijl het door je keel helemaal naar je maag gleed?' Hij dacht nog even na. 'Hoe stom een albatros eruitziet als hij op water landt?'

Ragnor knipperde eindelijk met zijn ogen, vele keren achtereen, en toen plofte hij in een geruite leunstoel. 'Ik ben niet depressief, Magnus.'

'Tuurlijk,' zei Magnus. 'Totaal existentieel nihilisme, dat is de goeie ouwe Ragnor.'

'Het heeft me ingehaald, Magnus. Alles. Nu zit de grote jongen achter me aan. De grootste. Of nou, de een-na-grootste jongen.'

'Nog steeds een behoorlijk grote jongen,' beaamde Magnus. 'Gaat dit om Valentijn? Want...'

‘Valentijn!’ blafte Ragnor. ‘Idiote schaduwjagerszaken, ik heb er het geduld niet voor. Maar de timing is goed. Dat ik verdwijn. Alle nare dingen die nu in Idris gebeuren, maken waarschijnlijk alleen maar deel uit van die hele toestand met de levensinstrumenten. De agenten van het échte gevaar hebben geen reden om eraan te twifelen.’

Magnus begon hier genoeg van te krijgen. ‘Ga je me nog vertellen wat er aan de hand is? Aangezien je me had gevraagd hierheen te komen? Je zei iets over grote urgentie? Kunnen we een kopje thee drinken, of heb je de ketel ook al vernield?’

Ragnor boog zich naar Magnus toe. ‘Ik zet mijn eigen dóód in scène, Magnus.’ Hij grinnikte, stond op en liep door een deur naar, vermoedde Magnus, een andere kamer om verder te klussen.

Met tegenzin volgde Magnus hem. ‘Waarom in hemelsnaam?’ riep hij tegen Ragnors rug.

‘Ik weet niet waarom nu,’ riep Ragnor over zijn schouder, ‘maar een aantal van hen komt terug. Je kunt ze niet doden, weet je, je kunt ze alleen een tijdje wegsturen, maar dan komen ze weer terug. O ja, ze komen terug.’

Magnus begon zich af te vragen of Ragnor nu echt was doorgedraaid. ‘Wie?’

Ragnor stond plotseling pal naast Magnus. Hij was uit een deur gekomen waarvan Magnus had gedacht dat er een kast achter zat, maar nu beseftte hij dat het een gang was. “Wie”, vraagt hij,’ zei Ragnor sarcastisch, en even klonk hij normaal. ‘Over wie hebben we het? Demonen! Opperdemonen! Wat een naam. Waarom hebben we ze zichzelf een naam laten geven? Zo opperbest zijn ze niet.’

‘Heb je gedronken?’ vroeg Magnus.

‘Mijn hele leven,’ zei Ragnor. ‘Ik ga een naam noemen. Laat maar horen als die je wat zegt.’

‘Toe maar.’

‘Asmodeus.’

‘Die lieve ouwe pa,’ zei Magnus.

‘Belphegor.’

‘Kwabbighe vent,’ zei Magnus. ‘Waar gaat dit heen? Zit een van hen achter je aan?’

‘Lilith.’

Magnus zoog lucht langs zijn tanden. Als Lilith achter Ragnor aan zat, was dat heel erg. ‘Moeder van Demonen. Minnares van Sammaël.’

‘Juist.’ Ragnors ogen fonkelden. ‘Niet zij. Hij.’

‘Sammaël?’ zei Magnus grinnikend. ‘Echt niet.’

‘Jawel.’ Ragnor zei het met een vastberadenheid waardoor Magnus ontmoedigd besepte dat hij geen grapjes maakte.

‘Kan ik even gaan zitten of zoiets?’ vroeg Magnus.

Ze zochten hun toevlucht te midden van de brokstukken in Ragnors slaapkamer. Hij had het voor elkaar gekregen om het hele ledikant doormidden te splijten, een behoorlijk indrukwekkende prestatie. Magnus ging op een bureaublad zitten dat wonder boven wonder intact was gebleven. Ragnor ijsbeerde.

‘Sammaël, zoals iedereen weet, is dood,’ zei Magnus. ‘Hij deed iets waardoor demonen toegang kregen tot onze wereld en toen werd hij gedood, ze zeggen door de aartsengel...’

‘Je weet best dat Sammaël niet echt gedood kon worden,’ snauwde Ragnor ongeduldig. ‘Lagere demonen dan hij komen uiteindelijk ook terug. Hij zou altijd terugkomen. En nu is dat gebeurd.’

‘Oké,’ zei Magnus redelijk, ‘maar ik snap niet wat dat met jou te maken heeft. Specifiek met jou, bedoel ik. Nee, ga alsjeblieft niet met meubels gooien voordat je het hebt uitgelegd.’

Ragnor liet zijn handen zakken. Een staande lamp, die rustig spiralend naar het plafond was opgestegen, kletterde op de grond. ‘Hij zoekt me. Ik weet niet waarom, maar ik kan het wel raden.’

‘Wacht,’ zei Magnus, die het begon te dagen. ‘Als Sammaël terug is, waarom zaait hij dan geen dood en verderf?’

‘Hij is nog niet helemaal terug. Hij kan steeds maar heel even in

onze wereld blijven en zweeft nog ergens daarbuiten in een of andere leegte. Ik denk dat hij wil dat ik een rijk voor hem zoek.’

Magnus’ wenkbrauwen kwamen omhoog. ‘Een rijk?’

Ragnor knikte. ‘Een demonenrijk. Een van de andere dimensies in het cluster van zeepbellen dat onze realiteit vormt. Hij zal in het begin heel zwak zijn. Hij zal energie nodig hebben om zijn krachten op te bouwen, zijn magie op te bouwen. Als hij een eigen rijk kan opeisen, kan hij daar een soort dynamo van maken om kracht uit te putten. En ik, Ragnor Fell, ben de meest vooraanstaande expert in dimensionale magie ter wereld.’

‘En het meest bescheiden. Waarom kan hij zijn eigen rijk niet zoeken?’

‘O, dat zou hij uiteindelijk waarschijnlijk wel doen. Hij zoekt waarschijnlijk al die tijd al. Maar demonentijd is niet hetzelfde als mensentijd. Of zelfs heksenmeestertijd. Het zou nog eeuwen kunnen duren voor hij terugkeert. Of het zou morgen kunnen gebeuren.’ Hij liet zijn stem wegsterven. In de hoek viel een prullenbak langzaam om en leegde zichzelf op de ongelijkmatige vloerplanken.

‘Dus je gaat je eigen dood in scène zetten. Lijkt je dat niet wat... overhaast?’

‘Begrijp je wel,’ brulde Ragnor, ‘wat het zou betekenen als Sammaël terugkeert naar zijn volledige kracht? Als hij terugkeerde bij Lilith en ze hun krachten bundelden? Het zou oorlog betekenen, Magnus. Oorlog op aarde. Totale vernietiging. Geen tokajer meer! Geen albatrossen meer!’

‘En andere zeevogels?’

Ragnor zuchtte en kwam naast Magnus zitten. ‘Ik moet onderduiken. Ik moet Sammaël laten denken dat ik weg ben, naar een plek waar niemand me ooit nog kan bereiken. Ragnor Fell, expert in dimensionale magie, moet voor altijd verdwijnen.’

Magnus verwerkte dat even. Hij stond op en liep de slaapkamer uit om naar de verwoesting te kijken die Ragnor in zijn woonkamer had aangericht. Hij was op dit huis gesteld. Het had meer dan een

eeuw aangevoeld als een tweede thuis. En al vele jaren daarvoor was Ragnor al zijn vriend geweest, zijn mentor. Hij voelde zich droevig, en boos. Zonder zich om te draaien vroeg hij: 'Hoe kan ik je dan vinden?'

'Ik zoek jou wel op,' zei Ragnor, 'in welke nieuwe persoonlijkheid ik dan ook aanneem. Je zult me wel herkennen.'

'We kunnen een geheime code afspreken,' opperde Magnus.

'De geheime code,' zei Ragnor, 'is dat ik je het verhaal zal vertellen over de eerste keer dat jij, Magnus Bane, de Oost-Europese pruimenbrandewijn dronk die in het Tsjechisch *slivovice* wordt genoemd. Ik geloof dat je die avond een lied zong, door jezelf gecomponeerd.'

'Misschien toch maar geen code,' zei Magnus. 'Knipoog maar gewoon of zo.'

Ragnor haalde zijn schouders op. 'Het zou me niet lang moeten kosten om me te herpakken. Ik vraag me af wie ik zal zijn. Maar goed, als er verder niets is...'

'Jawel,' zei Magnus. Hij draaide zich om en zag dat Ragnor ook naar de woonkamer was gekomen. 'Ik heb het Witte Boek nodig,' zei hij zachtjes.

Ragnor begon te grinniken, en toen schallend te lachen. Hij mepte Magnus op zijn rug. 'Magnus Bane. Je blijft me tot mijn zogenaamd laatste ademteug in Benedenwereld-intriges dompelen. Waar zou je in vredesnaam het Witte Boek voor nodig hebben?'

Magnus keek hem aan. 'Ik moet Jocelyn Fairchild laten ontwaaken.'

Ragnor lachte weer. 'Niet te geloven. Niet te geloven! Je hebt niet alleen het Witte Boek nodig, je moet het vinden voordat Valentijn Morgenstern dat doet. Mijn vriendschap met jou is altijd een opeenvolging van rampzalige gebeurtenissen geweest, Magnus. Ik denk dat ik het zal missen.' Hij glimlachte. 'Het is in Wayland Manor. In de bibliotheek, in een ander boek verstopt.'

'Is het verstopt in Valentijns oude huis?'

Ragnor glimlachte nog breder. ‘Jocelyn heeft het daar verstopt. In een kookboek. *Eenvoudige recepten voor huisvrouwen*, heet het geloof ik. Opmerkelijke vrouw. Verschrikkelijke smaak in echtgenoten. Maar goed, ik ga ervandoor.’ Hij liep naar de deur.

‘Wacht.’ Magnus volgde en struikelde over iets wat een bronzen apenstandbeeldje bleek te zijn. ‘Jocelyns dochter is nu op weg hierheen om je naar het boek te vragen.’

Ragnors wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Nou, ik kan haar niet helpen. Ik ben dood. Je zult die informatie zelf moeten doorgeven.’ Hij draaide zich weer om naar de deur.

‘Wacht,’ herhaalde Magnus. ‘Hoe, eh... Hoe ben je overleden?’

‘Vermoord door Valentijns gespuis, uiteraard,’ zei Ragnor. ‘Daarom doe ik dit nu.’

‘Uiteraard,’ mompelde Magnus.

‘Ze zochten het Witte Boek. Er ontstond een schermutseling; ik kwam om het leven.’ Ragnor keek hem ongeduldig aan. ‘Moet ik je dan alles voorkauwen? Hier.’ Hij stampte langs Magnus heen, wees met zijn linkerwijsvinger naar de muur en begon erop te schrijven in gloeiend Abyssaans schrift. ‘Ik zal het voor je op de muur schrijven zodat je het niet vergeet.’

‘Serieus? Abyssaans?’

“‘Ik... ben... vermoord... door... Valentijns... kleerkasten... omdat... ze...’” Hij stopte even en keek om. ‘Je hebt je Abyssaans nooit fatsoenlijk bijgehouden, Magnus. Dit zal een goeie oefening voor je zijn.’ Hij draaide zich weer om naar de muur en ging verder met schrijven. “‘En nu... ben... ik... dood... o... nee.’” Zo. Dat begrijp jij zelfs.’

‘Wacht,’ zei Magnus voor een derde keer, maar eigenlijk had hij niets te vragen. Hij greep een willekeurige glazen pot die was omgevallen op de schoorsteenmantel. ‘Neem je dit niet mee, je...’ – hij tuurde naar het etiket en trok één wenkbrauw naar Ragnor op – ‘je hoornpoetsmiddel?’

‘Mijn hoorns zullen ongepoetst moeten blijven,’ zei Ragnor. ‘Ga

nu uit de weg, ik moet mijn dood in scène zetten.’

‘Ik wist niet dat je hoorns moest poetsen.’

‘Ja, dat moet. Eigenlijk wel. Als je hoorns hebt. Als je niet wilt dat ze groezelig en dof worden. Ik ga nu, Magnus.’

Eindelijk begaf Magnus’ beheersing het. ‘Moet dat echt?’ vroeg hij, al hoorde hij zelf dat hij kinderachtig klonk. ‘Dit is gestoord, Ragnor. Je hoeft niet dóód te gaan om jezelf te beschermen. We kunnen met het Spiraallabyrint gaan praten. Je hoeft dit niet alleen te doen. Je hebt vrienden! Machtige vrienden! Zoals ik!’

Ragnor keek Magnus een lang moment aan. Uiteindelijk liep hij terug en gaf zijn vriend heel plechtig een knuffel. Magnus overpeinsde dat dit in hun eeuwen van vriendschap misschien pas de vijfde of zesde keer was dat ze elkaar omhelsden. Ragnor was niet zo knuffelig. ‘Dit is mijn probleem en ik zal het zelf oplossen,’ zei Ragnor. ‘Mijn waardigheid eist het.’

‘Wat ik zeg,’ zei Magnus, ‘is dat het niet hóéft.’

Ragnor stapte achteruit en keek hem droevig aan. ‘Jawel.’ Hij draaide zich om.

Magnus keek naar de vurige letters die begonnen te vervagen op de muur. ‘Ik snap ook niet waarom ik hier zo moeilijk over doe,’ zei hij. ‘Je houdt gewoon van dramatische gebaren. Waarschijnlijk hou je dat zogenaamd dood zijn een week vol voordat je je gaat vervelen en in mijn appartement komt opdagen met je crokinoleset.’

Ragnor grinnikte en verdween zonder nog een woord te zeggen.

Magnus bleef een hele poos staren naar de lege ruimte waar Ragnor had gestaan. Zijn oude mentor had geen koffer meegenomen, niet eens schone kleren of een tandenborstel. Hij was gewoon verdwenen.

De voordeur stond open, zoals Ragnor hem had achtergelaten. Het zag er beter uit voor het scenario dat hij probeerde te schilderen, maar het knaagde aan Magnus als een wond, en na een poosje deed hij hem zachtjes dicht.

In de puinhopen van Ragnors keuken vond Magnus een enorme

aardewerken tabakspijp, en in de brokstukken van de badkamer een pot met zeldzame gedroogde bladeren uit Idris, die schaduwjagers rookten in de tijd dat Magnus zelf nog een kind was, eeuwen geleden. Omwille van Ragnor, omwille van de goeie ouwe tijd, vulde hij de pijp en pufte er nadenkend aan.

Door het raam keek hij naar het rustige stappen van de paarden van Clary Fairchild en Sebastian Verlac terwijl ze naar het huisje afdaalden.

DEEL I

New York

† † †

1

De slaapdoorn

September 2010

Het was laat, en tot even geleden was alles rustig geweest. Magnus Bane, hoge heksenmeester van Brooklyn, zat in zijn woonkamer in zijn lievelingsstoel, met een geopend boek ondersteboven op zijn schoot, en keek naar de bewegende grendel van zijn raam op de bovenverdieping. Al een week porde iemand beproevend tegen de magische afweerbezwingingen rondom zijn appartement. Het leek erop dat diegene nu had besloten wat harder te porren.

Magnus vond dat een dom besluit. Om te beginnen gingen heksenmeesters altijd laat naar bed. Daarnaast woonde hij samen met een schaduwjager, die momenteel op patrouille was, dat wel, maar Magnus was prima in staat zichzelf te verdedigen, zelfs in pyjama. Hij trok de ceintuur van zijn zwarte zijden ochtendjas strakker aan, wiebelde met zijn vingers en voelde dat de magie zich in zijn handen samenbalde.

Jaren eerder zou hij veel nonchalanter zijn omgegaan met zo'n soort inbraak, zou hij het op zijn beloop hebben gelaten in het vertrouwen dat zijn intuïtie hem er wel doorheen hielp. Nu zat hij letterlijk met vingerpistolen naar het raam te wijzen. Nu lag zijn jonge zoontje verderop langs de gang te slapen.

Max was nu iets meer dan een jaar oud en sliep meestal de hele nacht door. Dat was een opluchting, maar ook onhandig, want al-

lebei Max' ouders waren nachtbrakers. Max, echter, hield militaire tijden aan en werd elke morgen om halfzes wakker met een vrolijke schreeuw die Magnus charmant en angstaanjagend tegelijk vond.

Het raam schoof omhoog. Vuur ontstak op Magnus' handen en saffierblauwe magie gloeide in het donker.

Een gedaante trok zijn bovenlichaam door het raam en verstijfde.

Het was een schaduwjager, in volledig demonenjagerstenuw en met een boog over zijn schouder. Hij keek verbaasd. 'Eh, hoi,' zei Alec Lightwood. 'Ik ben thuis. Schiet alsjeblieft niet op me met magische lasers.'

Magnus wapperde met zijn handen, waarop de blauwe lichtjes verbleekten en uitdoofden en er alleen nog lichte rookspootjes van zijn vingers opkrulden. 'Meestal kom je via de voordeur.'

'Dit is weer eens wat anders.' Alec trok zichzelf helemaal naar binnen en sloot het raam achter zich. Magnus bleef hem aankijken. 'Oké. De waarheid. Een demon heeft mijn sleutels opgegeten.'

'We verslijten zoveel sleutels.' Magnus stond op om zijn vriend te omhelzen.

'Wacht, nee. Ik stink.'

'Er is niks mis,' verklaarde Magnus terwijl hij zijn neus tegen Alecs hals drukte, 'met de geur van zweet na een nacht hard werken... Oei. Je stinkt inderdaad. Wat is dat?'

'Dat,' zei Alec, 'is de muskus van de gewone metrotunnel-rookdemon.'

'O, lieverd.' Magnus kuste Alecs hals toch. Maar hij ademde door zijn mond.

'Wacht even, het zit voornamelijk in mijn kleren,' zei Alec. Magnus gaf hem wat ruimte en hij begon zich van zijn tenue te ontdoen: de boog, de pijlenkoker, zijn cilinder, een paar serafijnendolken, zijn leren jack, laarzen, shirt.

'Ik help je wel even met de rest,' mompelde Magnus terwijl Alec het shirt openknoopte, en Alec glimlachte met warme blauwe ogen. Magnus voelde een golf van liefde door zich heen gaan. Na drie jaar

was hij nog net zo verliefd op Alec als in het begin. Elke dag meer. Nog steeds. Het was een wonder.

Alecs mond vertrok en hij verplaatste zijn blik naar de gang achter Magnus.

‘Hij slaapt,’ zei Magnus, en hij kuste Alec op de lippen. ‘Al uren.’ Hij trok Alec mee naar de bank. Toen hij met zijn vingers wiebelde, gingen de kaarsen op de bijzettafeltjes aan en dimden de lampen.

Alec lachte, een geluid dat van ergens diep in zijn borst kwam. ‘We hebben een prima bed, weet je.’

‘Het bed is dichterbij de kinderkamer. Hier hoort hij ons niet,’ mompelde Magnus. ‘En we zouden Voorzitter Miauw van het bed moeten jagen.’

‘Aah.’ Alec liet zijn hoofd zakken en kuste de holte onder aan Magnus’ keel. Magnus kantelde zijn hoofd achterover en kreunde zachtjes. ‘Dat háát hij.’

‘Wacht even.’ Magnus stapte achteruit. Met een zwierig gebaar ontdeed hij zichzelf van de ochtendjas en liet die als een plas zwarte zijde om zijn voeten vallen. Eronder droeg hij een donkerblauwe pyjama met witte ankertjes. Alec kneep zijn ogen samen. ‘Nou, ik wist niet dat dit ging gebeuren, uiteraard,’ zei Magnus. ‘Anders had ik wel iets sexiers gedragen dan mijn wollige matrozenpyjama.’

‘Hij is meer dan sexy genoeg,’ zei Alec, maar toen verstijfden ze allebei, want er klonk een plotselinge schreeuw. Alec sloot zijn ogen en blies langzaam zijn adem uit. Magnus kon zien dat hij in gedachten tot tien telde. ‘Ik ga wel,’ zei hij.

‘Nee, ik ga wel,’ zei Magnus. ‘Jij bent net thuis.’

‘Nee, nee, ik ga wel. Ik wil hem toch even zien.’ Alleen nog gekleed in zijn broek liep Alec naar Max’ kamer. Hij keek over zijn schouder naar Magnus, schudde zijn hoofd en glimlachte. ‘Het zal ook eens niet, hè?’

‘Dat jochie heeft een zesde zintuig,’ beaamde Magnus. ‘Straks?’
‘Blijf hier.’

Magnus opende een klein Poortje naar Max’ kamer om toe te

kijken terwijl Alec hun zoon uit bed tilde. Alec keek van zijn kant door de Poort en zei: ‘Ja, tuurlijk, dat is een stuk gemakkelijker dan helemaal door de gang te lopen.’

‘Je zei dat ik hier moest blijven.’

Alec wees naar de Poort en zei tegen Max: ‘Is dat *bapa*? Zie je bapa?’

Magnus had een titel willen hebben die paste bij zijn eigen jeugd, maar het voelde altijd vreemd. Zijn eigen vader, de menselijke, was ‘bapa’ geweest, en iedere keer als hij dat woord hoorde voelde hij een steekje, alsof hij over het graf van zijn vader liep.

Max kalmeerde snel – tegenwoordig kwam een schreeuw voor- namelijk door een nachtmerrie in plaats van door iets waar meer dan een beetje sussen voor nodig was – en knipperde met slaperige ogen naar Magnus, die glimlachte en glinsterende vonkjes boven zijn wiebelende vingertoppen liet verschijnen. Max lachte terug terwijl zijn ogen dichtzakten. Hij sliep alweer bijna en zijn mollige blauwe armpje zakte omlaag. Max’ huid was diepblauw; dat was zijn heksenmeesterteken, samen met schattige knobbeltjes op zijn hoofd waarvan Magnus vermoedde dat ze zouden uitgroeien tot hoorns. Alec legde hem terug in zijn ledikantje. Magnus keek toe en verwonderde zich over het vreemde geluk in zijn leven, in de hoedanigheid van een prachtige, shirtloze, topfitte man met knalblauwe ogen die zorgde voor het kind dat ze samen hadden. Hij vervloekte zijn sentimentele gedachten en probeerde er sexy gedachten van te maken.

Alec keek naar hem, en in het weinige licht zag Magnus plotse- ling hoe moe hij eruitzag. ‘Ik,’ verklaarde Alec, ‘ga douchen. Daarna kom ik naar je toe in de woonkamer.’

‘En daarna waarschijnlijk nog een douche,’ zei Magnus. ‘Schiets maar op dan.’

Hij sloot de Poort en keerde terug naar zijn boek, een opsom- ming van oude Scandinavische mythologische voorwerpen, hun eigenaren en vindplaatsen. Hij nam zich voor weer sexy gedachten te gaan denken zodra Alec terug was.

Toen Alec twee minuten onder de douche stond en er waarschijnlijk nog achttien te gaan had, volgens zijn vaste douchepatroon, slaakte Max plotseling een kreet. Magnus was meteen alert, maar toen het verder stil bleef, ontspande hij zich weer en las verder.

Een paar minuten later hoorde hij voetstappen in de gang. Hij draaide zich snel om. Hij was niet gek; iemand had inderdaad zijn afweren beproefd met de bedoeling om in te breken.

Toen hij zag wie er in de deuropening stond, zonk de moed hem in de schoenen. Wat de reden voor haar komst ook was, niemand zou vannacht nog romantische momenten beleven.

‘Shinyun Jung,’ zei hij zo achteloos mogelijk. ‘Kom je weer proberen me te vermoorden?’

Shinyun Jungs heksenmeesterteken was een onnatuurlijk onbewogen gezicht, altijd onpeilbaar en gesloten, ongeacht wat ze voelde. De laatste keer dat Magnus haar had gezien, was ze vastgebonden aan een marmeren pilaar nadat haar plan om de helse prins Asmodeus aan de macht te brengen was verijdeld. Magnus had sympathie voor haar; hij kon haar innerlijke woede en pijn maar al te goed begrijpen. Hij was ook niet boos geweest toen ze op de een of andere manier aan Alec was ontsnapt en ze haar niet hadden kunnen uitleveren aan de Kloof.

Nu stond ze voor Magnus, onbewogen als altijd. ‘Het kostte heel wat tijd om door je afweren heen te breken. Ze waren erg indrukwekkend.’

‘Niet indrukwekkend genoeg.’

Shinyun haalde haar schouders op. ‘Ik moest met je praten.’

‘We hebben telefoon. Je had gewoon kunnen bellen. Nu komt het eigenlijk niet zo goed uit.’

‘Ik heb heel, heel goed nieuws,’ zei Shinyun, en dat was niet wat Magnus had verwacht. ‘En ik heb het Witte Boek nodig. Jij gaat het aan me geven.’

Dat kwam meer in de richting van wat hij had verwacht.

Magnus overwoog of hij zou uitleggen waarom hij, ondanks het

feit dat hij Shinyun het allerbeste wenste in haar leven, toch niet stond te springen om haar een van de machtigste magische boeken ter wereld te geven, vanwege alles wat hij over haar wist en alles wat ze had gedaan. In plaats daarvan zei hij: ‘Dat heb ik niet meer. Ik heb het aan het Spiraallabyrint gegeven. Maar wat is je goede nieuws?’

Voordat ze iets kon zeggen, stapte een tweede persoon de kamer in.

Magnus slaakte een kreet.

Ragnor.

Ragnor, die drie jaar geleden was verdwenen. Die Magnus had verzekerd dat hij snel contact zou opnemen. Magnus had gewacht, en toen was hij actief gaan zoeken, en uiteindelijk had hij geconcludeerd dat Ragnor toch was gegrepen, dat zijn truc was mislukt, dat hij echt dood was. Ragnor, om wie hij had gerouwd en van wie hij in gedachten, maar niet in zijn hart, afscheid had genomen.

Ragnor, met Max op zijn arm.

Magnus was sprakeloos. Onder normale omstandigheden zou hij voor zijn zevende knuffel ooit met Ragnor zijn gegaan. Maar dit waren geen normale omstandigheden. Shinyun was hier, en de manier waarop Ragnor naar Magnus keek, was heel vreemd.

En hoe hij Max vasthield. Achteloos, als een zak meel. Max leek het niet erg te vinden. Hij sliep nog half en knipperde heel langzaam met zijn ogen.

‘Zo,’ zei Ragnor scherper dan Magnus had verwacht, ‘ik zie dat dit is gebeurd. Ik had altijd wel aangenomen dat je er op een dag zo eentje zou nemen, Magnus. Maar is het verstandig?’

‘Hij heet Max,’ zei Magnus. Hij zou hier stap voor stap mee dealen. ‘Iemand moest hem adopteren, dus hebben wij dat gedaan. Hij is van ons. Hoe ben je eigenlijk binnengekomen?’

Ragnor grinnikte, een vertrouwd geluid dat spookachtig klonk vanwege zijn onverwachte verschijning. ‘Magnus Bane. Zo groot in macht, zo zacht van hart. Altijd bereid hulpeloze en behoeftige

lieden op te nemen. Je hebt hier inmiddels een hele opvang, met je schaduwjager en deze kleine bosbes.’

Magnus wist niet of het hem beviel dat Ragnor, met deze houding, Max ‘kleine bosbes’ noemde. ‘Zo is het niet,’ zei hij. Hij keek even naar Shinyun, die met zwijgende belangstelling naar hun gesprek luisterde. ‘We zijn een gezin.’

‘Natuurlijk zijn jullie dat,’ zei Ragnor. Zijn ogen glinsterden.

‘Dus,’ zei Magnus, ‘ben je nog steeds zogenaamd dood? Of is dit je officiële terugkeer naar het leven? En waar ken jij Shinyun van? En bovendien, geef mij die kleine maar.’

Shinyun mengde zich erin. ‘Ragnor en ik werken samen aan een project.’

Alec stond nog onder de douche. Magnus overwoog een schreeuw te geven, maar eigenlijk wilde hij voor die tijd liever Max weer op zijn eigen arm hebben. Hij besloot tijd te rekken. ‘Ik hoop dat je het niet erg vindt,’ zei hij, ‘als ik vraag naar de aard van dat project. De vorige keer dat ik je zag, Shinyun, liet mijn vriend je vrij in de hoop dat je een belangrijke les had geleerd over samenwerken met opperdemonen, prinsen van de hel en dergelijke. Specifiek hoopten we dat je had geleerd in de toekomst níét meer met ze samen te werken.’ De klasse van opperdemonen was breed; er waren meerdere soorten intelligente booswichten. Prinsen van de hel waren een stuk machtiger, want zij waren voormalige engelen die waren gevallen toen ze met Lucifer meestreden in de opstand.

‘Uiteraard,’ zei Shinyun hooghartig, ‘dien ik niet langer een opperdemon.’

Magnus slaakte een zachte zucht van verlichting.

‘Ik dien,’ zei Shinyun, ‘de gróóteste demon!’

Het bleef even stil.

‘Kapitalisme?’ gokte Magnus. ‘Jij en Ragnor zijn een zaakje begonnen en zoeken investeerders?’

‘Ik dien nu de grootste van de negen,’ zei Shinyun op een zelfingenomen, triomfantelijk toontje dat Magnus zich nog goed van

haar herinnerde en dat hem de vorige keer ook al niet lekker had gezeten. ‘De Bereider van de Weg! De Verslinder van Werelden! De Oogster van Zielen!’

‘Het Wonder van Down Under?’ opperde Magnus. ‘En Ragnor? Oude kameraad? Wat zijn jouw opvattingen over het verslinden van werelden?’

‘Ik ben bijgedraaid en ben er nu voor,’ antwoordde Ragnor.

‘Dit had ik misschien eerder moeten zeggen,’ zei Shinyun. ‘Ragnor is geheel in de ban van mijn meester. Mijn meester heeft hem het geschenk van de Svefnthorn gegeven.’ Uit een schede om haar middel trok ze een lange, lelijke ijzeren spies, met weerhaken langs de schacht en uitlopend in een scherpe, angstaanjagende kurkentrekker. Het leek wel een gotische hardpook.

Magnus’ verloor zijn zelfbeheersing. ‘Geef me die kleine, Ragnor.’ Hij stapte naar zijn vriend toe.

‘Het is heel simpel, Magnus,’ zei Ragnor terwijl hij wegdraaide en Max buiten Magnus’ bereik hield. ‘Sammaël, heerser der opperdemonen, de grootste van de prinsen van de hel, zal onvermijdelijk en gegarandeerd de klus afmaken waaraan hij duizend jaar geleden is begonnen, kort onderbroken door die irritante schaduwjagers, en over dit rijk heersen zoals hij over andere heeft geheerst. De onvermijdelijkheid van zijn overwinning,’ babbelde hij gezellig verder, ‘heeft – hoe moet ik dit eens stellen – mijn wil omgeturnd naar zijn bijkans eindeloze macht? Ja, dat is best een goede omschrijving, denk ik.’

‘Dus eigenlijk was het in scène zetten van je eigen dood zinloos,’ zei Magnus.

‘Shinyun vond me,’ gaf Ragnor toe. ‘Ze was zeer gemotiveerd.’

Magnus was bijna bij Ragnor, maar Shinyun stapte met schokkende snelheid naar voren en hield hem met de punt van de Svefnthorn op afstand.

Magnus bleef staan en stak zijn handen op in de klassieke pose van niet-bedreigende overgave. Zijn hart bonkte. Hij kon zich moei-

lijk concentreren terwijl Ragnor Max op zijn arm had.

‘Je begrijpt het niet,’ zei Shinyun. ‘We stélen het Witte Boek niet van je. We geven je er iets voor terug. Iets nog waardevollers.’

Plotseling stak ze de Svefnthorn in Magnus’ borst.

De punt zonk naar binnen zonder enige weerstand van botten of spieren. Magnus voelde helemaal geen pijn en geen enkel verlangen om zich te bewegen, zelfs niet terwijl de doorn in zijn hart drong. Er was alleen een verschrikkelijk soort loomheid. Hij voelde zijn hart kloppen rondom de doorn. Hij wilde niet omlaagkijken, wilde dat ding niet uit zijn borst zien steken.

Hij kon amper geloven dat Ragnor hiernaar stond te kijken. Ernaar stond te kijken zonder er iets tegen te doen.

Shinyun boog zich naar voren om Magnus op zijn wang te kussen. Ze gaf de doorn een halve draai, als de draaiknop van een kluis, en toen trok ze hem terug. Het ding ging even pijnloos naar buiten als het naar binnen was gedrongen en werd gevolgd door een spoor van koude rode vlammen die uit zijn borst kwamen. Magnus raakte de vlammen aan, die onschadelijk door zijn vingers heen gingen. De wond deed geen pijn.

De loomheid begon weg te ebben. ‘Wat heb je gedaan?’ vroeg hij.

‘Zoals ik zei,’ antwoordde Shinyun, ‘heb ik je een groot geschenk gegeven. Het eerste deel ervan, althans. En in ruil daarvoor... nemen wij het Witte Boek mee.’

‘Ik heb je al verteld...’ begon Magnus.

‘Ja, maar ik wist dat je loog,’ zei Shinyun, ‘want ik heb het boek al. Ik heb het uit de slaapkamer van je kind gepakt voordat ik mijn komst hier kenbaar maakte. Een logische stap. Voor iemand die niet helemaal achterlijk is.’

‘Trek het je niet aan, Magnus,’ zei Ragnor meelevend. ‘Sammaëls wil is verbonden met het Witte Boek en zijn dienaren worden er doorlopend naartoe getrokken.’

Magnus had dat niet geweten, want als hij het wel had geweten, zou hij het Witte Boek op een veiliger plek hebben opgeborgen

dan tussen een stapel prentenboeken van zijn kind. 'Ik kan dingen doen om te voorkomen dat jullie met het boek vertrekken,' zei hij, en hij zag dat Ragnor zijn ogen tot spleetjes kneep. 'En bovendien is Alec hier. Maar ik ben in het nadeel. Ragnor, geef Max aan mij, dan mogen jullie vertrekken met het boek.'

'We vertrekken toch wel met het boek,' zei Shinyun.

Maar Ragnor, die nooit veel op had gehad met fysieke gevechten, knikte. 'Geen geintjes,' zei hij tegen Magnus.

'Natuurlijk niet,' beloofde Magnus.

Ragnor stapte naar voren en overhandigde de kleine aan Magnus, die Max voorzichtig op zijn linkerarm wiegde. Toen, razendsnel, stak hij alle vijf de vingers van zijn rechterhand in Ragnors borst, ongeveer ter hoogte van zijn hart. Onder de stroming van magie binnen in Ragnors lichaam bespeurde hij de controle van Sammaël: een leegte, een plek waar het licht van Ragnors levensessence wegviel in duisternis. Met moeite, in een poging Max niet te laten schrikken, trok hij zijn hand terug.

'Dat zijn geintjes, Magnus!' riep Shinyun. Ze richtte de Svefnthorn op Ragnor en maakte er subtiele bewegingen mee.

Ragnor maakte een keelgeluid terwijl hij zich tegen Magnus verzette. Toen spande hij zijn spieren, en met plotselinge kracht duwde hij Magnus weg. Magnus werd naar achteren gegooid en verloor zijn evenwicht, maar wist met een draai op de bank achter hem te landen, waarbij hij Max afschermd. Het was een zachte landing, al met al, maar de val verraste Max zodanig dat hij helemaal wakker werd en begon te huilen.

Alle volwassenen in de kamer verstijfden. Heel zachtjes zei Ragnor: 'Trek het je niet aan, Magnus. De kracht die ik heb gekregen dankzij mijn trouw aan Sammaël is groter dan jij of welke andere heksenmeester dan ook aan zou kunnen.'

'Ragnor!' fluisterde Shinyun. 'Stil! De kleine...'

Ze gilte. En viel op de grond met een pijl in haar kuit. Dat was zo plotseling dat Max stil werd.

‘Blijf waar je bent!’ riep Alec vanaf het eind van de gang.

Ragnor draaide zich om en keek de gang in met oprechte, nieuwsgierige verbazing op zijn gezicht.

Magnus zou zich ermee moeten bemoeien, wist hij, maar hij lag achterover op de bank onder zijn zoonje. Met wat moeite begon hij aan de ingewikkelde manoeuvres om op te staan zonder Max te laten vallen. Hij overwoog, niet voor het eerst, om zijn kind te teleporteren, maar verwierp dat onveilige idee. Hij had geen tijd om een Poort te openen. Misschien kon hij Max naar het plafond laten zweven...

Zijn gedachten werden onderbroken door het kenmerkende geluid en de fonkelingen van Shinyun die zelf een Poort opende. Magnus was zo dwaas geweest om aan te nemen dat ze uitgeschakeld was, en Ragnor was al op weg naar de Poort. Magnus kon onmogelijk op tijd bij hem komen.

Maar toen zag Magnus een werkelijk schitterende aanblik. Als een Griekse god stapte Alec naar voren, zijn haar in pieken van het douchen, nog druipend van het water. Hij droeg niets dan een witte handdoek om zijn middel, een leren koordje om zijn nek met een Lightwood-ring eraan en een enorme trefzekerheidsrunen op zijn borst. Een pijl lag al aangelegd op de prachtig geweven eiken boog die normaal gesproken voor de sier aan de muur in de slaapkamer hing. Hij leek wel op iets van een Renaissanceschilderij.

Magnus wist dat Alec vaak bang was dat hij te gewoontjes was voor Magnus, dat hij vergeleken met de wonderen die de heksenmeester in zijn honderden jaren had gezien betrekkelijk aards moest lijken. Maar Alec begreep waarschijnlijk niet hoe het was om van dichtbij een schaduwjager in volle paraatheid te zien.

Het was véél.

Toen Magnus zich weer bewust werd van de situatie, zag hij dat Shinyun al door de Poort was gestapt en dat Ragnor er nu doorheen ging. Magnus was intussen opgestaan en hield Max vast. Hij moest zijn handen vrij hebben om magie te kunnen gebruiken, maar wilde zijn kind niet loslaten.

Een pijl vloog door de lucht. Het projectiel miste Ragnor rake-
lings, maar scheurde een flard van zijn mantel net voordat de Poort
zich achter hem sloot. Er viel een stilte. Alec keek naar Magnus, die
Max wiegde. Max was stil geworden.

‘Was dat Ragnor Fell?’ Alec keek stomverbaasd. ‘Met Shinyun
Jung?’ Alec had Ragnor nooit ontmoet, maar Magnus had meer
dan genoeg foto’s, schetsen en zelfs een olieverfschilderij van de
heksenmeester.

‘Precies, ja,’ zei Magnus.

Alec liep door de kamer en hurkte neer om de pijl te pakken die
een flardje stof op de grond had vastgepind. Toen hij naar Magnus
keek, stond zijn gezicht somber. ‘Maar Ragnor Fell is dood.’

‘Nee,’ zei Magnus. Hij schudde zijn hoofd, plotseling uitgeput.
‘Ragnor leeft nog.’